

Vilja Vuorinen Satu teekalustosta

Ovi sulkeutui. Oli hämärää. Teekuppien tummat muodot häämöttivät ikkunaa vasten. Yhtäkkiä jokin liikahti. Teekuppi tärähteli. Sitten se pompahti tarjottimen reunan yli, kiersi sokeripihdit ja lopulta hypähti pöytälamppun katkaisijalle. Lamppu syttyi. Teekuppi, jonka nimi muuten on Santeri, pyyhkäisi kahvallaan otsaansa. – Silmiin sattuu, Santeri, miksi sytytit? Kermakko-Elsa naukaisi

– Miksi sytytit? Tommi Teekuppi kysyi. – Tuon takia, Santeri sanoi: -Tarkistin... Mutta loppu lauseesta hukkuu kurkkuun. Heidän rakas sokerikuppinsa Sakari makasi lattialla. Kahtena kappaleena. – Se oli jalo astia, Marika parahti. – Mistä saamme neuvoja uuden hankintaan, Elsa mietti naukuen. – Hiljaa Elsa, nyt on suruaika, Marika teekuppi sanoi.

Niin tai näin, uusi oli hankittava. – Tuo voisi auttaa, Tommi Kuppi sanoi osoittaen kahvallaan ikkunasta ulos. – Taivasko, Helena Teekuppi ihmetteli. – Ei, alempana, Tommi korjasi. – Lipputanko, Helena ehdotti. – Ei, ylempänä, Tommi vihjaisi. – Suomenlippu, Helena henkäisi. – Aivan. Se on katsellut maailmaa tuolta ylhäältä vuosikautia. On ihme, jos se ei osaa neuvoa. – Matka sinne on vaarallinen, Pulmu Sokeripihti tiesi kertoa. On ohitettava Tärisevä tanner, Puhdistamaton Putki, joka vilisee rottia, ja Kookas Kasa, joka on vielä Putkeakin vaarallisempi. Se meidän on kuitenkin suoritettava, jos mielimme Suomenlipun juttusille.

Tuumasta toimeen. He lähtivät ulos huoneesta ja eteiseen, jota nimitettiin myös, yhdessä erään pihan osan kanssa Täriseväksi Tantereeksi. Siellä oli hyvin vaikeaa kulkea tärisemättä ja kilisemättä. He tekivät sen kuitenkin niin hiljaa kuin kykenivät. Portaat he hyppivät alas ja sitten vierivät ja tärähtelivät sadevesiviemärin suulle, josta alkoi niin sanottu Puhdistamaton Putki. Hyppy alas oli nopea, ja koska kukaan ei halunnut olla ensimmäinen, kaikki hyppäsivät yhtä aikaa.

– Seis! Vartijarotta sanoi ja sulki heidän tiensä isolla ruosteisella haarukalla. – Mikä on asianne, ja miksi häpäisette rauhaamme? – Haluamme tavata Suomenlipun, ja siksi meidän on pakko mennä tästä. Putken päällä kun kasvaa valtaisa, kaiken kulun estävä nokkospöheikkö, Elsa viisasteli.

– Mikä on asianne Suomenlipulle, Vartijarotta kysyi viiksikarvankaan värähtämättä. Ja niin Tiina kertoi koko tarinan Sakarin poismenosta. Vartijarotta kuunteli. Lopulta se laski haarukan ja sanoi:

– Ei ole oikein, että minä tässä pidättelen perheenjäsenensä menettäneitä. Minä, jonka lapset ja vanhemmat ovat terveitä ja hyvinvoivia. Menkää.

Iloisina toisen esteen poistumisesta teekalusto jatkoi matkaansa Puhdistamattoman Putken löyhkääviä kiemuroita pitkin. Jossain vaiheessa ylhäältä alkoi kajastaa valoa. Rotat olivat rakentaneet järkyttävän likaisista rautanuloista tikkaat, joita pitkin teeastiat pääsivät ylös. Kaikki olivat onneksi vielä yhtenä kappaleena.

Kookas Kasa oli suuri soraläjä lipputangon juurella. Sen päältä alkoi naru, josta vetämällä lipun sai alas. Kasan juurella astiat pohtivat: Kuka kiipeää? Lopulta he päättivät vetää pitkää tikkua. Pulmu hävisi, niin kuin melkein aina. Se oli hyvä. Pulmu oli sokeripihti ja metallia, siksi se ei särkyisi yhtä helposti. Se nipisti pihtinsä kiinni ja hyppäsi. Vyöryntä alkoi välittömästi. Pulmu loikkasi ja pääsi vyöryn yli. – Huh vuh, se ehti haukahtaa ennen seuraavaa vyöryä, joka

tuuppasi sen vähän matkaa takaisin päin. Näin jatkui. Pulmu vuoroin putosi ja nousi, mutta nousua tapahtui enemmän.

Seuraavaksi piti irrottaa naru ja hilata lippu alas. Koko pihtiään käyttämällä Pulmu sai solmun auki. Hän aikoi hissata lipun alas, mutta köysi ei liikahtanutkaan. Ihmekös tuo, Pulmu oli liian kevyt. Ainoa vaihtoehto oli siis kiivetä. Pulmu nipisti itseään kuin mittarimato ja alkoi kavuta ylöspäin. Ja ylöspäin. Ja ylöspäin. Kun se viimeinkin sai puraistua pihtinsä lipun alareunaan, se huusi lipulle pihtipielestään – Hoi! Herätys, Mr. Flagu!

– Mitäpä tähän, lippu sanoi unenpöpperöisesti. – Sokerikuppimme särkyi. Mistä saamme uuden?

Pulmu tivasi. – Kirpputorilta voesi löötyä, lippu sanoi, käänsi kylkeä, niin että Pulmu putosi, ja nukahti uudestaan. Jos Pulmu ei ollutkaan saanut selville mitään tärkeää, niin ainakin sen, että Suomenlippu ei ollut kovin viisas.

– Se sanoi että kirpputorilta, ei muuta, Pulmu toisti toisille omasta mielestään sadannen kerran.

Niinpä he odottivat yötä ja hipsivät sitten tietokoneelle. He hakivat netistä kaupungin kaikkien viiden kirpputorin osoitteet, kirjoittivat ne muistiin ja sammuttivat koneen.

Aamulla isäntä sanoi menevänsä kaupunkiin Agri-Markettiin ostamaan tyypilannoitetta ja talikon.

Läppärin päälle nukahtaneet teekupit kuulivat sen myös. He päättivät salamatkustaa isännän autossa kaupunkiin. Sanottu ja tehty. He piiloutuivat hansikaslokeroon. Sinne tuli hieman ahdasta, mutta mieluummin siellä kuin tyypilannoitteiden alla takakontissa.

Agri-Market oli aivan kirpputorin naapurissa. Matkaa oli vaivaiset kymmenen metriä, jotka he riippuivat erään mustalaisnaisen hameessa. He näkivät heti etsimänsä. Se oli sinikuvioinen ja hyvin sievä. Sitten tuli ongelma. Heillä ei ollut yhtään rahaa. Oli keksittävä huijaussuunnitelma.

– Miten saamme sen ilmaiseksi, Marika pohti.

– Suorastaan polttavan ajankohtainen kysymys, Elsa virnisteli.

– Pitäisikö odottaa yötä, Santeri mietti.

– Mutta isäntä ehtisi lähteä, Helena huomautti.

– Minä keksin, Tiina sanoi yhtäkkiä – Me kilistelemme kaapille mahdollisimman äänekkäästi.

Sitten joku meistä ottaa sokeriastian mukaansa ja tanssimme ulos.

– Sulaa hulluutta, Elsa maukaisu.

– Tiedän, mutta emme voi muutakaan, Tiina sanoi ahdistuneesti.

Niinpä he aloittivat kierimällä kirpputorin sisään ja jatkoivat sisällä klassisella valssilla.

Marika ja Santeri tanssivat kahdestaan, Helena vei Teemua huimiin kieppeihin, Elsa vikisi Tiinan pyörittäessä häntä ja Pulmu hiippaili kaappiin, jossa sokeriastia oli. – Moi, hän sanoi sokeriastialle. – Taivaan kiitos, vie minut täältä pois, olen kuunnellut kohta viikon putkeen noiden räpätätien juoruilua, tämä vastasi. Niin he liittyivät tanssiin neljäntenä parina, vaihtoivat tyyliä ja tanssivat muiden kanssa jonossa ripaskaa ulos kirpputorilta.

Hansikaslokerossa tuli vielä ahtaampaa, kun muiden lisäksi Sirkuksi esittäytyneen sokeriastiankin piti vielä mahtua mukaan. Kun oltiin jälleen kotona, esiteltiin Sirkulle paikkoja. Sakarin kappaleet oli jo siivottu pois.

Parin päivän päästä saapui yllätys. Sakari tuotiin kokoon liimattuna takaisin. Hän oli suureksi helpotukseksi sittenkin elossa. He ottivat perheen kameralla uuden perhekuvan, jossa Sirkkukin oli mukana.

LOPPU